

DOI: <https://doi.org/10.61491/yk.15.2023.8060>

**ვერბალური რეალობები
შოთა ნიშნიანიძის პოეზიაში**

**Verbal realities
in Shota Nishnianidze's poetry**

ნორა ნიკოლაძე-ლომსიანიძე

აკაკი წერეთლის სახელმწიფო უნივერსიტეტი
საქართველო, ქუთაისი

Nora Nikoladze-Lomsianidze
Akaki Tsereteli State University
Georgia, Kutaisi

აბსტრაქტი

მეოცე საუკუნის ქართველ მოღვაწეთა შორის, რომელთაც დიდი ამაგი დასდეს მშობლიური ხალხური შემოქმედების ცოდნის, გამოყენებისა და პოპულარიზაციის საქმეს, თვალსაჩინო ადგილი უჭირავს შოთა ნიშნიანიძეს. მიუხედავად ამისა, მისი მხატვრული შემოქმედება ქართული ფოლკლორისტიკის თვალსაზრისით დღემდე შეუსწავლელია. ეს მცირე ნაშრომი პოეტის ფოლკლორული ასპექტით შესწავლის პირველი ცდაა.

შოთა ნიშნიანიძემ არაერთი ხალხური ნაწარმოები გააცოცხლა, შთაბერა მას თავისი პოეტური სული და ქართველ ხალხს მიაწოდა ღრმაიდებური და მაღალმხატვრული შესანიშნავი ორიგინალური ლექსები.

პოეტი თავის მხატვრულ შემოქმედებაში ურთავს ხალხურ ლექს-სიმღერებს, თქმულებას-გადმოცემებს ისტორიული და სახალხო გმირების შესახებ, ანდაზებს, სიტყვის მასალებს, შელოცვებს, წყევლას, კაფიას, ვეცნობით წეს-ჩვეულებებს, რწმენა-წარმოდგენებს, ტრადიციებსა და სხვებს.

ნაშრომში მოყვანილია შესაბამისი ფოლკლორული რეალობები. შოთა ნიშნიანიძე ერთ-ერთი თვითმყოფადი და უაღრესად ეროვნული ქართველი პოეტია, რომლის კალამი ბატონობს მხატვრული სიტყვისა და აზრის საუფლოში. პოეტის ლექსების უმრავლესობას სიუჟეტით, მოტივებით, სახეებით ზეპირსიტყვიერების გავლენა აქვია. ხალხური შემოქმედების გამოყენებით პოეტის ლექსები მეტი ბუნებრიობით, უბრალოებითა და მუსიკალობით გამოირჩევა, რითაც მკვიდრ ადგილს იჭერს თითოეული მკითხველის გულსა და გონებაში.

საკვანძო სიტყვები: XX საუკუნის ქართული პოეზია, შოთა ნიშნიანიძის შემოქმედება, ხალხური მოტივები.

ABSTRACT

Shota Nishnianidze holds a prominent position among Georgian figures of the 20th century who greatly contributed to the understanding, utilization, and popularization of native folk creativity. However, his artistic endeavors remain largely unexplored in the context of Georgian folklore. This brief work represents the initial attempt to examine the poet from a folkloric perspective.

Shota Nishnianidze brought numerous folk works to life, imbuing them with his poetic spirit and presenting original poems of profound idealism and high artistry to the Georgian people. Within his artistic oeuvre, the poet integrates folk songs, narratives of historical and folk heroes, proverbs, linguistic materials, incantations, and anecdotes, offering insights into customs, performances, traditions, and more.

Through this study, we highlight pertinent folkloric elements and affirm that Shota Nishnianidze stands as one of Georgia's independent and deeply national poets, whose pen commands the realm of artistic expression and thought. Many of his poems draw influence from oral tradition in terms of plot, motifs, and characters. By incorporating folk creativity, the poet's verses distinguish themselves with a natural, simple, and melodious quality, thereby finding a cherished place in the hearts and minds of each reader.

Keywords: Georgian poetry in the 20th century, Shota Nishnianidze's work, folk motives.

მეოცე საუკუნის ქართველ მოღვაწეთა შორის, რომელთა დიდი ამაგი დასდეს მშობლიური ხალხური შემოქმედების ცოდნის, გამოყენებისა და პოპულარიზაციის საქმეს, თვალსაჩინო ადგილი უჭირავს შოთა ნიშნიანიძეს. მიუხედავად ამისა, მისი მხატვრული შემოქმედება ქართული ფოლკლორისტიკის თვალსაზრისით დღემდე შეუსწავლელია. ეს მცირე ნაშრომი პოეტის ფოლკლორული ასპექტით შესწავლის პირველი ცდაა.

შოთა ნიშნიანიძემ არაერთი ხალხური ნაწარმოები გააცოცხლა, შთაბერა მას თავისი პოეტური სული და ქართველ ხალხს მიაწოდა ღრმაიდეური და მაღალმხატვრული შესანიშნავი ორიგინალური ლექსები. მისი ნაწარმოებების შესწავლით ვეცნობით პოეტის თვალსაზრის ხალხური სიტყვიერების სხვადასხვა ჟანრის შესახებ.

პოეტი თავის პოეზიაში ურთავს ხალხურ ლექს-სიმღერებს, ბატონების საგალობელს, თქმულება-გადმოცემებს ისტორიული და სახალხო გმირების

შესახებ, ანდაზებს, სიტყვის მასალებს, ლოცვებს, შელოცვებს, წყევლას, კაფიას; ვეცნობით წეს-ჩვეულებებს, რწმენა-წარმოდგენებს, ტრადიციებს, ხალხურ თამაშობებს, ზეპირსიტყვიერების მატარებლებს, დასაკრავ ინსტრუმენტებს და ა.შ.

პოეტი თავის მხატვრულ მემკვიდრეობაში უხვად იყენებს ხალხურ პოეზიას. მის ლექსებში ზეპირსიტყვიერი ტექსტები შესულია როგორც უცვლელად, ასევე ნაწილობრივი ცვლილებებით. განვიხილავთ რამდენიმე ნიმუშს.

ლექსში „ქართული ლაშქრის საგალობელში“ ინტერპრეტაციით ჩართულია ფრაზა ხალხური ლექსიდან „კიდევაც დაიზრდებიან“:

დევის სისხლში ჩაფშვენო, ჩემო წარსულო, შე ქვივრ-ოხერო,
დაიზრდებიან ჩვენი ბავშვები, როგორც ალგეთზე მგლები ბოღვერა“
(გვ.49).

აქვე ჩაწულია ხალხური ლექს-სიმღერის ფრაზა: „ვერ გაიხაროს მტერმა ჩვენზედა“:

„...მათაც ჩაუდგეთ სული ვენახის და თუ მოგიტა სპარსი ან თურქი,
ვერ გაიხაროს მტერმა, ვენ ნახოს მაგ ბოღლიწოთი გაზრდილი ზურგი“
(იქვე).

შ. ნიშნიანიძის პოეზიაში მნიშვნელოვანი ადგილი უჭირავს ვაზს. პოეტმა კარგად იცის, რომ საქართველო ცნობილია ვაზის სამშობლოდ:

„ვაზით და ფრესკით ჩემი მხარე მარად იცნობა
და საქართველოს ციხეებზე მზის შუბოსანი
დგას მეციხოვნედ მარადისობა“ (ციხე-ტაძართა საგალობელი, გვ. 8).
„იგი ვაზს მაცხოვართან და ღვთისმშობელთან აიგივებს:
იყავ კურთხეული ვაზო მაცხოვარო, ამერ-იმეერის ძუძუ მაწოვარო...
ჩაიცვ. საქართველოს ვენახის წვრილთვალა,-ღვთით დაგეწინდა რა“
(ქართული ლაშქრის სადიდებელი, გვ. 50).

ასევე:

„ვიღაც ქალი ბჟოლას სხეპდა და ვაზს უმაგრებდა ჭიგოს,
მე მეგონა გლეხის ქალი, თურმე ღვთისმშობელი იყო“...
(ქართული ზღაპარი, გვ. 6).

პოეტი მე-12 საუკუნეში დემეტრე I-ის მიერ შექმნილი „შენ ხარ ვენახის“ დარად უმღერის საყვარელ სამშობლოს, ლექსის სათაურიც ასეთივეა, აი ისიც:

„შენ ხარ ვენახი მზის ფსალმუნნიდან
და თქმულებიდან ლერწებნაყარი,
ბიბლიას ყავლი თუ გაუვიდა,
შენ, ახალ რწმენას თავზე დაგხარით...
შენ ხარ ვენახი მტრის დარბეული,
წიგნის ვენახი და ხმლის ვენახი,
მადლობა შენდა, შე კურთხეულო,
ასე ჯანმრთელად რომ შეგვენახე...
მხარში ვუდგავართ შენს ძლიერებას
საქმით, ოცნებით და სტრიქონებით,

რად გვინდა მეტი ბედნიერება –
შენ ხარ ვენახი, ჩვენ ჭიგოები“...

(შენ ხარ ვენახი, გვ. 441-442).

შოთა ნიშნიანიძის ლექსებში ხშირად მოიხსენიება ხარი. ხარი ოდითგანვე წმინდა ცხოველად მიაჩნდათ. წარმართული რელიგიის დროს მას კლდეებზე ხატავდნენ, ქარაგმებით წერდნენ მის სახელს; ამიტომაც ამბობს პოეტი:

„წარმართმა გხატე კედლებზე ათას მისნური ქარაგმით
და ხარი ღმერთად გიწამე, გწირე და გწირე ზვარაკი“ (ხარი, გვ. 20).

„ხარის ნაწილიანობა პოეტს ასე აქვს გადმოცემული:
ვიღაც შუბლზე ხარს კოცნიდა და მთესვარად ხნულს მისდევდა,
თურმე ქრისტე ღმერთი იყო, მე მეგონა გუთნისდედა“

(ქართული ზღაპარი, გვ. 6).

„ხარს ღმერთმა მიანდოა კაცის რჩენა-შენახვა:

შენ გთხოვდა კაცის შენახვას უფალი ღმერთი იესო
და შენაც ერჩოლებოდი შიმშილს და სიღარიბესო“ (ხარი, გვ. 20).

ხარი იყო გამწევი ძალა; მისით ხნავდნენ მიწას, თესავდნენ მარცვლეულს. იგი იყო სატრანსპორტო საშუალებაც. ამიტომაც ხარს პატრონი უნდა აფასებდეს, პატივს სცემდეს, უნდა უყვარდეს ის. პოეტი წერს:

„კოლხის ქალი მყავდა ძიძად – ამორძალი, ენამწარე,
ნიშა ხარის სიყვარული იმ მხარეში შემასწავლეს“

(ქართული ზღაპარი, გვ. 6).

სიყვარულისა და პატივისცემის ნიშნად ხარს, ისე როგორც ადამიანს, სახელს არქმევდნენ: ნიშას, ნიკორას, ღვინიას, შინდას, წიქარას და ა.შ.

უსათაურო ლექსში პოეტი აქებს და ადიდება ნიშა ხარს:

„რიონისპირ ჩავიარე, ჩრდილში იწვა ნიშა ხარი,
ქართველების საფიცარი ,როგორც ძველისძველი ღმერთი,
თითქოს უფლის მოციქული - კაცი მისწოლოდა ფერხით“...

„ჩვენო უთქმელო, კეთილო კაცო, გადაჩეხილო ჩვენო ღვინია“ – ამბობს იგი ლექსში „მესიზმრა გიორგი შატბერაშვილი“.

ნიკორა ხარის შესახებ შ. ნიშნიანიძე წერს:

„ნიკორა ბოსტნიდან მომბღავლებს, ჩემი წარღვნამდელი ღვთაება,
გუთანს ეწევა და მიბულრაობს დევების წარმოთქმულ ტაეპად,
მისი გუშინდელი გუთნისდედა, მისი გუშინდელი მეხრე ვარ
და ჩემი ბავშვობის ბილიკები, რქებზე ბაწარივით ეხვევა“

(უსათაურო, გვ. 9).

პოეტი ერთგულებასა და სამშობლოსადმი სამსახურში თავის თავს წიქარა ხარს ადარებს:

„მე ვარ მისანი ხარი წიქანა, შენი დვრიტა ვარ მამულ-დედულო,
ზღაპრიდან მისთვის გამოვიპარე, რომ გემსახურო და გიერთგულო...“

შენი უღელი მემჩატოს აგრემც, ქედზე რომ მადგას განაჩენივით,
არ მომიღერო გეთაყვა სახრე, სიყვარულისთვის ვარ გაჩენილი...“

რამდენჯერ ვმდგარვარ სამოთხის კართან, ქედგახეხილი,

გადატყაული,

ღმერთთან საუბრის და ნიჭის გარდა არაფერი მაქვს დანაშაული“

(უსათაურო, გვ. 5).

პოეტი ლექსებში არ ივიწყებს გუთნისდედებსა და მეზრეებს, რომლებიც ხვანა-თესვის დროს ხართან ერთად მნიშვნელოვან როლს არსულებდნენ; მათ მშვიდობიანობის დროს გუთნის ხელსაკიდი ეჭირათ ხელში, მტერთან ზრძოლის დროს კი – ხმალი:

„სისხლს ღვრიდნენ გუთნისდედები, ოფლს ღვრიდნენ მეციხოვნენი,
გუთნის ტარი და ხმლის ტარი საჭყა ქართულის ცხოვრების“

(ჯარი, გვ. 20).

ასევე, იგი უმღერის შრომის იარაღებსაც:

„ჰე გუთანო, ჰე სახნისო, ჰე ბარო და ჰე ნამგალო,
ერთიც მიდექ-მოდექით და ჩემი თავი გენაცვალოთ“

(უსათაურო, გვ. 225).

შოთა ნიშნანიძის პოეზიაში საპატიო ადგილი უჭირავს ხალხურ სიმღერებს. აი, ის სიმღერები, რომლებიც ფიგურირებს პოეტის ლექსებში:

„ვეფხი და მოყმე“:

„...ვინც პირველად დაიმღერა „ვეფხი და მოყმე“

იმ გუთნის დედას მზადა ვარ ვეყმო“ ...

(ციხე-ტაძართა საგალობელი, გვ. 8).

„იავნანა“:

„დედაენით, გაზარდნენ, მეგრულ იავნანურით,
ავთანდილის ანდერძით, ცოტნეს ცხენის თქარუნით

(ბალადა პროფ. ჟორდანიას გმირობაზე, გვ. 45).

„ურმული“:

„ურმულით, გუთნისდედურით სულს დევდნენ მამა-პაპანი
და მათან ერთად შენც სწიე ქართლის ცხოვრები ჭაპანი“

(ხარი, გვ. 20).

„მრავალჟამიერი“, „ლილეო“, „კრიმანჭული“, „შენ ხარ ვენახი“:

„ქართველი კაცი, თუნდაც ბერი, განა მოცდება,
მრავალჟამიერს დათესავენ ყანა ბოსტნებად,
კრიმანჭულს, ლილეს, შენ ხარ ვენახს ათონს დარგავენ,
ვაზიან ხარდნებს მომართავენ, როგორც საკრავებს“

(უსათაურო, გვ. 63).

„ქართველო, ხელი ხმალს იკარ“:

„მე ვიცი ერთი სერობის ღამე,
თბილისის კართან ისმის გალობა,
ქართველო, ხელი ხმალს იკარ! - ამინ!

შენ ხარ ვენახი... შენდა წყალობა“ (კიდევაც დაიზრდებიან, გვ. 14).

ასევე გვხვდება სხვა ხალხური სიმღერებიც, როგორცაა: „ლაშქრული“, „სულიკო“, „ვოუ ნანა“, „სისა ტურა“, „ოდოია“, „ჩაგუნია- ჩაგუნა“, „ჩარი-რამა“, „ჰოპუნა“, „ვარადა“, „მირანგულა“, „ურაიდა-რაიდა“, „მასვი, მაჭამე“, „მალხინე“, „ოუ ჩელა, სიჩარჩელა“ და სხვები. აქვე ვეცნობით საგალობლებს: „შენ ხარ ვენახი“, „ოცდახუთსა დეკემბერსა“ და ბატონების საგალობელს. ამ

უკანასკნელის (ლეგენდისა და ბატონების საგალობლის) ინტერპრეტაციით პოეტს შეუქმნია ლექსი, რომელშიც ფიგურირებს, აგრეთვე, რიცხვი ცხრა:

„ცხრა აკვანში ცხრა ანგელოზს ცხრა ნაწნავი ეწვიმება,
ერთ ცხრა აკვანს კიდევ დავდგამ, სიდედრს თუ არ ეწყინება...
ეს აკვანი, ნანაია, ოქროს აკვანია,
ბაზალეთის ტბაში ვპოვე, უკვე რა ხანია,
შიგ წევს ღმერთი პაწაწინა, ია, ბატონებო,
ანგელოზმა ჩააწვინა, ია, ბატონებო...
მოუოხეთ, უგალობეთ, წითელ ბატონებო,
დიდი ნიჭი უწყალობეთ, წითელ ბატონებო,
მიმინოსებრ გამიწვართეთ, ია, ბატონებო,
ცოტნესავით გამიზარდეთ, ია, ბატონებო,
საქართველო უდღეგრძელეთ, წითელ ბატონებო...
ნიშა ხარი უდღეგრძელეთ, წითელ ბატონებო“...

(უსათაურო, გვ. 55).

შოთა ნიშნაინიძის პოეზიაში თვალსაჩინო ადგილი უჭირავს ისტორიულ და სახალხო გმირებს. პოეტმა კარგად იცის, რომ თქმულებებსა და გადმოცემებს ძირითადად მოხუცები ყვებიან. ეს ჩანს ლექსში „ქალაქში თქმული ფშავ-ხევსურული“:

„ხომ არ დაბერდი პაპილავ, მგელავ, ძაღლიკავ, ბათარევ,
ერდოზე თვლემ და მზეს ლოღნი და ძველ თქმულებებს ამთქნარებ“

(გვ. 213).

ლექსში „ვახტანგ მეფე“ პოეტი გადმოგვცემს თქმულებას ვახტანგ გორგასლის შესახებ, რომ ის ღმერთს უყვარდა, მათან ამყარებდა კავშირს, ღმერთი ეხმარებოდა მტერთან ბრძოლაში, რომ ის პატარაობიდან მგელმა გაზარდა და მგელკაცად აქცია, ჰქონდა მგლის ფერი, მგლის თვალი, მგლის მუხლი, მგლის მადა, თავზე მგლის გამოსახულებით მუზარადი ეხურა (გვ. 61). ასევე, ლექსში „მგლური კანონის ბალადა“ ვახტანგ გორგასალზე წერს:

„...რომში ხარ დაბადებული, თუ გაზრდილი ხარ ალგეთს,
მტერს მგლურად მიუხტებოდი, აწყევლინებდი სვე-ბედს,
მეფე ვახტანგი - მგელაკცი, ქართლოსიანთა მეფე“ (გვ. 174).

პოეტი უსათაურო ლექსში ამბობს: „მაგრამ დალოცვილ საქართველოში არ შეიძლება არ იყოს ცოტნე“ (გვ. 89). ასევე, ლექსში „ცოტნე დადიანი“ ვკითხულობთ:

„მთვარის ყაბალახიანი, ღამის ნაბდიანი,
მიდის მიიჩქარის ცოტნე დადიანი...
ჩქარობს, ჩქარობს, ჩქარობს ავსებული ურვით,
ცოტნე დადიანის რაინდული გული“ (გვ. 126).

ცოტნესთან ერთად იგი ლექსებში ხშირად მოიხსენიებს მეფე დემეტრე თავდადებულს, ცხრა ძმა ხერხეულიძეს, სამას არაგველს, ელიზბარ და შალვა ერთისთავებს, ბიძინა ჩოლოყაშვილს, არსენა ოძელაშვილსა და სხვებს:

„...ვერ ივარგებდა კომუნისტებად ხერხეულიძე ცხრა ძმა?“

ან არაგველნი, ან გმირი ცოტნე ანდა დემეტრე თავდადებული?
(კომუნისტები, გვ. 93-94).

ასევე:

„ეს ზღაჭიანთ კაკოა, ის ოძელაანთ არსენა,
შალვა, ბიძინა, ელიზბარ- ღმერთმა კურთხევით ახსენა...
ცოტნეც აქ არი, ბიჭებო, ჭირიმე მისი ჩეროსი, –
სიმხნე და სიამაყეა სრულიად საქართველოსი“

(ვაზის სიმფონია, გვ. 153).

პოეტი ლექსში „თევდორე“ გადმოგვცემს თევდორე ბერის გმირობასა და თავდადებას სამშობლოსადმი. ლექსს ეპიგრაფად წამდგარებული აქვს: „1609 წელს თრიალეთზე გადმოსული თურქთა დიდი ლაშქარი თევდორე ბერს გადაეყარა და მეგზურობა მოსთხოვა. თევდორემ მტერს გზა-კვალი აუბნია და მიზანს დააშორა. მოტყუებულმა თურქებმა ბერი აკუწეს. ქართველმა ჯარმა დრო მოიგო და მტერი ქვიშხეთთან დაამარცხა“ (გვ. 116).

შოთა ნიშნიანიძის პოეზიაში არცთუ იშვიათად ჩართულია ანდაზები, სიტყვის მასალები, ლოცვები, შელოცვები, წყევლა და სხვა ფოლკლორის მცირე ჟანრები.

ანდაზა „ცა ქუდად არ მიაჩნია და დედამიწაქალამნად“ ასეა გამოყენებული:

„სანამდე ახალგაზრდა ვარ, სანამდე მუხლში ძალა მაქვს,
ცა ქუდად არ მიმაჩნია და დედამიწა ქალამნად“

(ცა ქუდად, მიწა ქალამნად, გვ. 24).

ანდაზა „ზღვა კოვზითაც დაილევაო“ ჩართულია ლექსში „ელასა-მელასა ანუ ქართული ნადიმი“:

„...ნავები, ნავები, ნავები მოვზიდოთ,
იქნება გვეშველოს: ზღვა დაშრა კოვზითო“ (გვ. 37).

ლექსში „ციხე“ პოეტი ანდაზას – „ციხე შიგნიდან გატყდებაო“ ამგვარად იყენებს:

„...და მხოლოდ სიკვდილს ჩავაბარებთ ციხის გასაღებს,
მოლაყბეების არ გვეშინია, ოღონდ შიგნიდან არ გატყდეს ციხე“

(გვ. 238).

უსათაურო ლექსში წერს:

„მე ერთი ქვეყანა ვიცი, სამოთხის კარია ღია,
იქ მართლა გვარზე ხტის კვიცი და სხვებიც თავის გზით ვლიან“

(გვ. 280).

ლექსში „მგლური კანონის ბალადაში“ ვკითხულობთ:

მგელი კი ისევ მგელია, არ მორჯულდება მგელი,
მგლის თავზე სახარებაო, - თქმაა ღიმილის მთქმელი“ (გვ. 173).

ანდაზა „აქლემის ქურდი და ნემსის ქურდი ერთიაო“ ასე აქვს გამოყენებული:

„აქლემის ქურდი ნემსის ქურდს ხვდება, ციხეში აგზავნის“ ... (გვ. 404).

საკმაოა სიტყვის მასალაც, ბრძნული გამონათქვამები: „ცეცხლს ნუ ეთამაშებით“ (ბიჭები, გვ. 42); „ტყვიები ლულეებს არასოდეს უბრუნდებიან“

(ჯარისკაცის დაბრუნება, გვ. 72); „მაინც სად ნახეს კვამლი უცეცხლოდ“ (უსათაურო, გვ. 78); „კაცი ღმერთის სწორია“ (შიში, გვ. 86); „სადაც ტახტია, იქვეა დაფნაც და ყულფიც“ (პოეზიის კალენდარი, გვ. 90); „ყველა გზა რომში მიდის“ (რომი, გვ. 106); „ყველაზე სანდო სიყვარულია“ (უსათაურო, გვ. 134); „მე მხოლოდ ეს ვიცი, რომ არაფერი ვიცი“ (სოკრატე, გვ. 316); „მტერიც რომ იყოს, წამოაყენე, ქართველ კაცს უთქვამს“ (ვისი სული გასურს, გვ. 318); „მკვდრები ცოცხლებზე ბევრნი არიან“ (უსათაურო, გვ. 204); „კაცია და გუნება“ (კაცია და გუნება, გვ. 372); „თუ არა ჩანხარ, არაფერს ნიშნავს, თვითონ ღმერთიც ხომ უჩინარია“ (უსათაურო, გვ. 381); „ვერ დაეწევა კუს აქლემი“ (ბედი, გვ. 280); „ქვეყანა საჩალეა“ (სასაართლოში გასაგზავნი ბალადა, გვ. 28), „ენას არა აქვს ძვალი“ (იმერული სატირალი, გვ. 387); „ყმაწვილისათვის ეს ცხოვრება უსასრულოა, მოხუცისათვის ფრიად ხანმოკლე“ (უსათაურო, გვ. 438)...

პოეტის მხატვრულ ნააზრევში, როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, ჩართულია ადამიანის სამკურნალო და სამეურნეო შელოცვები, ასევე, ლოცვა-ვედრება, ფოლკლორის ერთ-ერთი ჟანრში – ცოცხალი ტყუილი ვეცნობით სხვადასხვა წეს-ჩვეულებებს, ტრადიციებსა და რწმენა-წარმოდგენებს. მის ლექსებში, ასევე, ფიგურირებს ხალხური თამაშობები, სახალხო მთქმელები და დასაკრავი ინსტრუმენტები.

ასე რომ, შოთა ნიშნიანიძე უხვად სარგებლობს ქართული ზეპირსიტყვიერებით. იგი ერთ-ერთი თვითმყოფადი და უაღრესად ეროვნული ქართველი პოეტია, რომლის კალამი ბატონობს მხატვრული სიტყვისა და აზრის საუფლოში. პოეტის ლექსების უმრავლესობას სიუჟეტით, მოტივებით, სახეებით ხალხური შემოქმედების გავლენა ამჩნევია. ზეპირსიტყვიერების გამოყენებით შოთა ნიშნიანიძის ლექსები მეტი ბუნებრიობით, უბრალოებითა და მუსიკალობით გამოირჩევა, რითაც ახლოს მიდის მკითხველის გულთან და გონებასთან.

დამოწმებული ლიტერატურა

ნიშნიანიძე 1988: ნიშნიანიძე შ., უპირველეს ყოვლისა, თბილისი, 1988.